

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုလှနိုးစေ

မြတ်နိုးခွင့်

၀ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ၈ ၂၀၀၈

အခန်း (၁)

မျက်ချယ်က လေယာဉ်ပေါ်ကနေ သူ့လက်ဆွဲအိတ်လေးကိုဆွဲပြီး တန်းစီဆင်းနေသော ခရီးသည် များ နှင့်အတူ လေယာဉ်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

လေဆိပ်ထဲရောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာကို စောင့်ရွေးလိုက်သည်။ ။ ခရီးသည် တွေ အလျှိုလျှို သူတို့ ရဲ့ သေတ္တာပစ္စည်းတွေကိုရွေးပြီး လေဆိပ်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ ။

ခရီးသည် တွေနှင့် လာကြိုသူတွေရဲ့ အသံတွေ ဆူညံစီနေသော လေဆိပ်ကြီးက လူရှင်းပြီး တိတ်ဆိတ်စ ပြုနေသည်။ ။

မျက်ချယ်က သူ့ကို လာကြိုမည့်သူကို စောင့်စားရင်း အချိန်က တဖြည်းဖြည်း ကုန်လာသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ မိုးတောင်ချုပ်တော့မယ် ဒေါ်ကြည်ပြာက လာမကြိုသေးပါလား"

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ လေဆိပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အချိန်က ကြာမြင့်နေပြီပဲ။

"ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး တစ်ခုခု သွားစားရင်း စောင့်နေမှ ပဲ

"

အပြင်ဘက်ကို ထွက် လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်မိလျှင်ပဲ တည်းခိုရိပ်သာနှင့် တွဲလျက်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ။

စားသောက်စရာကိုမှာ ပြီး စားနေရင်း ဒီည ဒေါ်ကြည်ပြာ လူလွှတ်မကြိုလျှင် ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ပဲ တည်းရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

"ငါ့ကို အင်္ဂါနေ့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါလို့ မှာ ထားပြီး ဘာလို့ လာမကြိုတာလဲ ..."

မေ့သွားလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့ကို အလုပ်ခန့်မယ့် အစီအစဉ် ပျက်သွားပြီလား။"

စားသောက်ပြီးစီးချိန်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိသော သူတစ်ယောက် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"ဒီက မမလေး ဘာများ အလိုရှိပါသေးလဲ ခင်ဗျာ"

မွန်ရည်စွာ ပြောလာသူကို စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်ချယ်က အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်က ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် နေမျိုးပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရပါ့မလဲ ခင်ဗျာ"

"ကျွန်မကို လာကြိုမယ့်သူတွေ ရောက်မလာသေးလို့ စိတ်ညစ်နေတာပါ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘယ်ကို လိုက်ပို့ပေးရမယ် ပြောပါ။ ဒါမှ မဟုတ် ဒီည ဒီမှာ တည်းချင်တယ်ဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်"

ညနေစောင်းအချိန်မှာ မကျွမ်းကျင်သော အရပ်ဒေသမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ မရဲသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

သူ့စားပွဲမှာ ဆိုင်ရှင်နေမျိုးက ဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေစဉ် သူတို့ထံသို့ အရပ်မြင့်မြင့်မားမား ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်ပြီး ရုပ်ရည်သားနားချောမွေ့နေသူ တစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည် ကို ကျောခိုင်းအနေအထားရှိသော မျက်ချယ်က မတွေ့ပါ။

"ကိုနေမျိုး ကိုယ့်အတွက် ပစ္စည်းပါလာတယ် မဟုတ်လား"

"ဪ ... ဟုတ်တယ် ကိုသက်ပိုင်ဦး၊ ခဏစောင့်နော် သွားယူပေးပါမယ်"

"ရပါတယ် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့"

"ဒါဆို ထိုင်ပါဦးဗျာ"

သက်ပိုင်ဦးရဲ့ အကြည့်က မျက်ချယ်ထံသို့ ကျရောက်လာသည်။ ။

အလွန် ရုပ်ရည်ဖြောင့်စင်းပြီး ကြည့်ကောင်းသော သက်ပိုင်ဦးကို မျက်ချယ်က ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ကိုသက်ပိုင်ဦးရယ် လာကြိုမယ့်သူ မလာသေးလို့ သူက စောင့်နေတာပါ။ နာမည်တောင် မသိရသေးဘူးနော်"

နေမျိုးက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မင်စရာကောင်းသော နေမျိုးကို မျက်ချယ်က ပြုံးရယ်ကြည့်ပြီး သူ့အမည်ကို ပြောသည်။ ။

"ကျွန်မက မျက်ချယ်ပါ"

"ဒါကိုသက်ပိုင်ဦးတဲ့ ကြုံတုန်း မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

သက်ပိုင်ဦးနှင့် မျက်ချယ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြီး အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။ ။

"မမျက်ချယ်က အလည်လာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အလုပ်လာလုပ်တာပါ"

"ဟုတ်လား ဘယ်မှာ လုပ်မှာ လဲ၊ အဲလိုမေးလို့ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်"

"ကျွန်မကို ဒေါ်ကြည်ပြာက လာကြိုမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်"

"ကြည်ပြာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဦးဗလနဲ့ ဒေါ်ကြည်ပြာကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုသက်ပိုင်ဦးနဲ့ သိလားဟင်"

"သိပ်ရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မမျက်ချယ်က ဘာအလုပ် လုပ်မှာ လဲ"

"သူကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ နဲ့ ကြည့်ရှုပေးဖို့ ပါ"

"ဪ ..."

သက်ပိုင်ဦးက ရုပ်ရည်လေး အလွန်ချစ်စရာကောင်းပြီး ငယ်ရွယ်လွန်းသော မျက်ချယ်ကိုကြည့်ပြီး အလုပ်နှင့် မလိုက်ဖက်ဘူးဟု ထင်လိုက်သည်။ ။

"သူတို့ အိမ်ကို သွားမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော် လမ်းကြိုပါတယ် ဝင်ပို့ပေးခဲ့လို့ ရတယ်"

"ကောင်းပါတယ် မမျက်ချယ်၊ ကိုသက်ပိုင်ဦးနဲ့ လိုက်သွားရင် အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မအတွက် ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် လိုက်ချင်ပါတယ်"

"မမျက်ချယ်ရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်လောက်ကို ကျွန်တော့်ကားက နိုင်ပါတယ်"

သက်ပိုင်ဦးက ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မျက်ချယ်ကပါ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာချောချောလေးကို သက်ပိုင်ဦးက တစ်ချက်ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ ။

မျက်ချယ် စားသောက်သည် ကို သူက ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ရင်း နှင့် စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ မျက်ချယ်ကလည်း စားသောက်ခြင်းကို သွက်သွက်နှင့် လက်စသတ်လိုက်သည်။ ။

"ကိုနေမျိုးရေ ကိုယ့်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေရော"

"ကားနားကို ပို့ခိုင်းပြီးပါပြီ"

"ဒါဆို သွားကြရအောင်လား"

မျက်ချယ်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပိုင်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

မျက်ချယ်က နေရာက ထလိုက်သည်။ ။ မျက်ချယ်ရဲ့ အဝတ်အစား သေတ္တာကို နေမျိုးက သူ့အလုပ်သမားတွေကို သယ်စေလိုက်သည်။ ။

မျက်ချယ်က သက်ပိုင်ဦးနှင့်အတူ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးက ကားရှေ့ခန်းက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။

ကားနောက်ခန်းမှာ မျက်ချယ်ရဲ့ သေတ္တာနှင့် အိတ်ကို အလုပ်သမားက တင်ပေးသည်။ ။ ကားနောက်ဖုံးထဲတွင် သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို

ထည့်လိုက်သည်။ ။

သက်ပိုင်ဦးက ကားကိုစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ ။ မျက်ချယ်က တည်ကြည်ခန့်ညားသော သက်ပိုင်ဦးကို အနားထားပြီး အတွေးနယ်ခဲ့နေသည်။ ။

သူက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်၊ ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ ဆိုတော့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေမလား။

"မမျက်ချယ်နဲ့ ဦးဗလတို့ နဲ့ က ရင်းနှီးလား"

ရုတ်တရက် သက်ပိုင်ဦးက မေးလိုက်သဖြင့် အတွေးစတွေကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"မရင်းနှီးပါဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဒေါ်ကြည်ပြာနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်မှာ ဆုံပြီး ကျွန်မကလည်း အလုပ်ရှာနေတဲ့ အချိန်၊ ဒေါ်ကြည်ပြာကလည်း ကလေးတွေအတွက် ကြည့်ရှုစာသင်ပေးမယ့် ဆရာမရှာနေတာနဲ့ ကြုံကြုံပြီး ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာပါ"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မမျက်ချယ်က အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"တိုးတိုးရော မိုးမိုးပါ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက ကလေးတွေနဲ့ လည်း ခင်လား"

"ခင်ပါတယ်"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက ဒီမြို့က ဇာတိလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခုလို မြို့ခံတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အကူအညီရတာ ကျွန်မ ကံကောင်းတာပေါ့နော်"

မျက်ချယ်က ချစ်စဖွယ်ပုံစံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ အို ... ပြောဆိုဟန်က သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ရင်ထဲ တိုးဝင်သွားသည်။ ။

"ကိုနေမျိုးကရော ဒီဇာတိပဲလား"

"မဟုတ်ဘူး သူက ရန်ကုန်ကပါ"

"ဒါဆို သူ့မိသားစုက ရန်ကုန်မှာ ပေါ့နော်"

"အင်း ... ဒါပေမဲ့ မောင်နှမတွေက သူ့ကို ပစ်ထားကြတယ်"

"သူက ခင်စရာကောင်းပါတယ်၊ ဘာလို့ ပစ်ထားကြတာလဲဟင်"

"သူ့ရဲ့ ချစ်သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အဲဒီသူ့ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မမာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုနေမျိုးက အဲဒီအမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး စောင့်ရှောက်လိုက်တယ်"

"ဪ ... တော်တော် သဘောထားကြီးတာပဲ"

"မိသားစု ကန့်ကွက်တာကို လက်မခံဘူးလေ မိသားစုရဲ့ စွန့်ပစ်တာကို ခံလိုက်တယ်"

"ခု သူ့အမျိုးသမီး ကျန်းမာသွားပြီလား"

"ဆုံးသွားပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ကြာပြီလားဟင်"

"နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ"

"သူ ရန်ကုန်မပြန်တော့ဘူးပေါ့"

"မပြန်တော့ဘူး ဒီမှာ ပဲ စားသောက်ဆိုင်နဲ့ ဟိုတယ်ဖွင့်ထားတယ်"

"တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ သူပဲနော်"

"သံယောဇဉ်ကြီးတာထက် ရူးမိုက်တာလို့ ပြောရမှာ ပေါ့၊ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမအတွက်နဲ့ သူ့ဘဝကို အပျက်ခံတာ ရူးမိုက်တာပဲပေါ့"

"အမျိုးသမီးက သူ့အမှားကို ဝန်ခံလိုက်လို့ ခွင့်လွှတ်တာလည်း ဖြစ်မှာ ပါ"

"ကျွန်တော်သာဆိုရင် အဲလိုမိန်းမျိုးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး"

သက်ပိုင်ဦးက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် သက်ပိုင်ဦးတွင် အလွန်ပြတ်သားသော စိတ်ရှိသည် ကို မျက်ချယ်က ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

"လောကကြီးမှာ ကျွန်တော် အမုန်းဆုံးက သစ္စာမဲ့တာကိုပဲ"

သစ္စာမရှိသောသူကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုသော စကားကို သက်ပိုင်ဦးက တိတိလင်းလင်း ကြေညာသကဲ့သို့ပါပဲ။

မျက်ချယ်က မှောင်စပြုနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်ပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ။

"နေ့အချိန်မှာ ဆို သိပ်သာယာမှာ ပဲနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အိမ်တွေအားလုံးက ခြံတွေဝန်းတွေနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ပန်းတွေလည်း စုံတယ်လေ"

"ဟုတ်မှာ နော်"

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားတွေ ပြတ်သွားပြန်သည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးက ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းလိုက်သည်။ ။

အခန်း (၂)

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အကြာမှာ အသင့်အတင့် ကျယ်သော ခြံဝန်း တစ်ခုထဲသို့ ကားကို သက်ပိုင်ဦးက မောင်းပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ကားကို ရပ် လိုက်သည်။ ။

"ရောက်ပါပြီ မမျက်ချယ်"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သက်ပိုင်ဦးက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး မျက်ချယ်ရဲ့ သေတ္တာနှင့် အိတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ။

"နေပါစေ၊ ကျွန်မဘာသာ သယ်ပါမယ်"

"အိမ်ထဲ အရောက် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"အားနာစရာ ဖြစ်နေပါပြီရှင်"

"ဦးဗလတို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာ ပါ"

သက်ပိုင်ဦးက လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းရဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။
တံခါးပွင့်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ဆိုဖာဆက်တီမှာ နုပျိုလှပဆဲဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်က သူတို့ ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ထလာသည်။ ။

"ဟယ် ကိုသက်ပိုင်ဦးပါလား၊ ဧည့်သည် လည်း ပါလာတာကိုး"

"ကျွန်တော့်ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ၊ ကြည်ပြာတို့ ရဲ့ ဆရာမပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့ "

ကြည်ပြာက သက်ပိုင်ဦးကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး သူ့နောက်ပါးက မျက်
ချယ်ကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိပါ။

"မျက်ချယ် ဒီနေ့ရောက်လာတာကိုး"

"ဒေါ်ကြည်ပြာ လာခဲ့ဆိုတဲ့ နေ့ ကျွန်မ ထွက်လာတာပါ"

"ကြည်ပြာပြောတာ နှစ်ဆယ့်သုံးရက်ပါ။ ဒီနေ့က နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်
ပဲ ရှိသေးတယ်"

"ကျွန်မကို ဒေါ်ကြည်ပြာက အသေအချာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောတာ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့ကို အရောက်လာပါဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ"

"ကဲပါ ကြည်ပြာရယ် ဘယ်နေ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက် လာပြီပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် လေဆိပ်မှာ ကြည်ပြာသွားမကြိုနိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်
မကောင်းလို့ ပါ"

"အခု ကျွန်တော် ကြို လာပြီပဲဗျာ၊ ပြီးရောပေါ့"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးကို အားနာလိုက်တာ"

"မိတ်ဆွေရင်းတွေကြားမှာ ဒီစကားက ပြောဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး"

"ကဲ ... ရောက်တုန်း ထိုင်ပါဦး"

သက်ပိုင်ဦးက ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ကြည်ပြာက သက်ပိုင်ဦးအတွက် ကော်ဖီမှာ လိုက်သည် ။

"မသောက်တော့ဘူး၊ လေဆိပ်မှာ သောက်ခဲ့ပြီးပြီ"

"မျက်ချယ်နဲ့ ဘယ်လိုဆုံကြတာလဲ"

"သူက ကိုနေမျိုးရဲ့ ဟိုတယ်မှာ ရှိနေတုန်း ကျွန်တော် ပစ္စည်းသွားယူရင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပါ"

"ဟုတ်လား"

"အဲဒီမှာ ညအိပ်ဖို့ သူစီစဉ်နေတုန်းတွေ့ပြီး ကြည်ပြာတို့ ဆီ လာတာ သိလို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုသက်ပိုင်ဦးရယ်၊ ရှင်နဲ့ သာ မတွေ့ရင် မျက်ချယ် ဟိုတယ်မှာ ညအိပ်ရမှာ "

"ဦးဗလရော ..."

"စောစောကပဲ သူ့အပေါ်တက်ပြီး အနားယူနေတယ်"

"နေကောင်းရဲ့ လား"

"သူက အလုပ်နည်းနည်း ပင်ပန်းရင် ဒီလိုပဲလေ၊ နားမှ ဖြစ်တာ"

"ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသက်ပိုင်ဦးရယ်၊ တစ်ရက်လောက် ထမင်းစားကြပါဦး"

"မအားသေးလို့ ပါ"

ကြည်ပြာက လိုအပ်သည် ထက် သက်ပိုင်ဦးကို အရေးပေးနေသည်ကိုတွေ့ပြီး မျက်ချယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သဘောမတွေ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ကြည်ပြာက သက်ပိုင်ဦးကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကားထွက်
သွားမှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ ။

မျက်ချယ်က ဆက်တီမှာ ထိုင်ပြီး ကြည်ပြာပြန်အလာကို စောင့်နေ
သည်။ ။

"ရက်လွဲသွားတဲ့ အတွက် ဆောရီးပဲနော်"

"ကျွန်မ ဒီကို ချောချောမောမော ရောက်နေပြီပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး
ဒေါ်ကြည်ပြာ"

"မျက်ချယ်နဲ့ ကြည်ပြာက အသက် သိပ်မကွာလှပါဘူး၊ ကြည်ပြာကို
ဒေါ်ကြည်ပြာလို့ မခေါ်ပါနဲ့ လား၊ မကြည်ပြာလို့ ခေါ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"မျက်ချယ်အတွက် အောက်ထပ်မှာ အခန်းပြင်ထားတယ်၊ နေဦး
ဒေါ်ကြည်ကို ခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

ကြည်ပြာက ဒေါ်ကြည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ကြည်က ချက်
ချင်းကိုပင် အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ။

"ဒီမှာ သားတို့ ကို ကြည့်ပေးမယ့် ဆရာမ ရောက် လာပြီ၊ သူ့အခန်း
ကို ပို့ပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သားတို့ စောစောအိပ်သွားကြပြီ မနက်မှ ပဲ သူတို့ နဲ့ တွေ့ကြတာ
ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"မျက်ချယ် အနားယူလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ကြည်က မျက်ချယ်ရဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာနှင့် အိတ်ကို ယူသွားသည်။ ဒေါ်ကြည်ရဲ့ နောက်ကို မျက်ချယ်လိုက်ပါခဲ့သည်။ ။

"ဒီမှာ ဆရာမလေးရဲ့ အခန်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ကြည်"

"ညစာ မစားရသေးဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြင်ပေးပါ့မယ်"

"ကျွန်မ စားခဲ့ပြီးပါပြီ ဒေါ်ကြည်"

"လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါနော်၊ မီးဖိုနဲ့ ကပ်ရပ်အခန်းမှာ ကျွန်မရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မျက်ချယ်က ဒေါ်ကြည်ထွက်သွားပြီး ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ကာ ဆေးကြောပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။ ။ အချိန်က စောသေး၍ မအိပ်ချင်သဖြင့် သေတ္တာထဲက အဝတ်အစားတွေကို နံရံကပ်ဖိရုံထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။ ။

ကလေးတွေကို တွေ့ချင်သော်လည်း ကြည်ပြာက ပေးမတွေ့သေးသဖြင့် နံနက်အထိ စောင့်ရပေဦးမည်။

တစ်နေ့တာလုံး ညောင်းညာနေသဖြင့် ခုတင်ပေါ်လှဲလိုက်သည်။ ။ စွဲမက်စရာကောင်းသော သက်ပိုင်ဦးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ။

သူ့ကြည့်ရတာ ဗမာအစစ်မဟုတ်သလိုပဲ ကပြားရုပ် နည်းနည်းပေါက်သလိုပဲ။

ရုပ်ရည်က တော်တော်သားနားတယ်။ နေပုံထိုင်ပုံကလည်း အနောက်တိုင်းဆန်တယ်။

ဝတ်စားထားတာလည်း မြန်မာမဆန်ဘူး၊ ဘောင်းဘီနဲ့ နိတ်ဘာနဲ့ ဆိုတော့ မြန်မာဟန်တွေ ပျောက်နေတယ်။

မကြည်ပြာနဲ့ ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ သိပ်ရင်းနှီးပုံ ရနေတယ်။

သက်ပိုင်ဦးနှင့် ကြည်ပြာရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကြည့်ပြီး မျက်ချယ်ရဲ့ ရင်ထဲသို့ သံသယအချို့ တိုးဝင်လာသည် ။

သံသယတွေ မဖြစ်ကောင်းသည် မို့ တွန်းလှန်ပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ပျော်ခြင်းကို ကြိုးစားလိုက်သည် ။

သက်ပိုင်ဦးက ကားမောင်းထွက်လာရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ချယ်ရဲ့ ပုံရိပ်လေး စွဲထင်ပြီး ပါလာသည် ။

"မျက်ချယ်က တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ..."

"ကလေးတွေကို သူကောင်းကောင်း သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ပါ့မလား ..."

"သူ့မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေကြောင့် ရန်ကုန်ကနေတောင် ဒီမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လာလုပ်တာလဲ"

မျက်ချယ်ရဲ့ အကြောင်းကို သိချင်လာသည် ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့သော သက်ပိုင်ဦးက မျက်ချယ်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားလာသည် ။

မျက်ချယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှကိုလည်း သိချင်လာသည် ။ မိန်းမတွေ

ကို သိပ်အလေးမထားသလို စိတ်ဝင်စားမှုလည်း နည်းလှသော သက်ပိုင်
ဦးက မျက်ချယ်ကိုတွေ့မှ စိတ်ဝင်တစား မျက်ချယ်ရဲ့ အကြောင်းကို
တွေးနေသည်။ ။

ငါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

ခဏလေး တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အကြောင်းကို ဘာလို့ ဒီ
လောက်တောင် ရင်ထဲ ထည့်နေရတာလဲ။

သက်ပိုင်ဦးက မကျေမနပ်နှင့် တွေးလိုက်သည်။ ။ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်
ပြီမို့ ကားဟွန်းတီးလိုက်စဉ် ခြံစောင့်က ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။ ။

အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူပီပီ ခြံဝင်းရော၊ အိမ်ပါ အလွန်သားနားလှ
သည်။ ။ ခြံနှင့်အိမ်ကပင် တော်တော်လှပါသည်။ ။

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းလိုက်သည်။ ။ ကားထဲက
ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်သမားအား ထုတ်ခိုင်းပြီး စတိုခန်းဆီသို့ ပို့ခိုင်းလို
က်သည်။ ။

အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ သက်ပိုင်ဦးက သူ့အား အလွန်ချစ်သော မိ
ခင်ရဲ့ အခန်းကို အရင်ဦးဆုံးဝင်ပြီး ပြန်ရောက်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်
။

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ငယ်စဉ်က အလွန်ချောမွေ့ပုံရသော ဒေါ်ခင်မာလာက
သားကို ပြုံးချိုစွာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ ။

"မာမီ ကျွန်တော် ပြန်လာပါပြီ"

"လေဆိပ်တင်ဆိုပြီး ဆန်နီသွားတာ ကြာလိုက်တာ"

ဒေါ်ခင်မာလာက သားကို ဘိုဆန်ဆန် ဆန်နီဟု ခေါ်လေ့ခေါ်ထရှိသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် မာမီ၊ လေဆိပ်မှာ ဦးဗလတို့ ရဲ့ အိမ်ကိုသွားမယ့် ဆရာမလေးကို တွေ့လို့ ခေါ်ခဲ့ပြီး သူတို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်"

"ကြည်ပြာတို့ ဆီလာတဲ့ ဆရာမလေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် မာမီ၊ တိုးတိုးနဲ့ မိုးမိုးကို ထိန်းပေးဖို့ နဲ့ စာသင်ပေးဖို့ ပါ"

"ဘယ်အရွယ်လဲ ဆန်နီရဲ့ "

ဒေါ်ခင်မာလာက စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးသည်။ ။

"နှစ်ဆယ့်တစ် နှစ်ဆယ့်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်"

"ငယ်လိုက်တာ ဒီအရွယ်လေးက ကလေးတွေကို ကြည့်ရှုနိုင်ပါ့မလား"

"ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားမိတယ်"

"ရုပ်ရည်ကရော"

"သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ"

သက်ပိုင်ဦးထံမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးလိုက်သံကြားပြီး ဒေါ်ခင်မာလာ အံ့သြသွားသည်။ ။

"သူက ဘယ်ကလဲ ဆန်နီ"

"ရန်ကုန်ကတဲ့ မာမီ"

"နာမည်ရော"

"မျက်ချယ်တဲ့ "

"နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေးပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် မာမီမြင်ရင် သူ့ကို ချစ်မှာ ပဲ"

"အင်းလေ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ကြတာပေါ့"

သားရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး သက်ပိုင်ဦးက မျက်ချယ်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည် ကို သိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ ။

"ဆန်နီ ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးဘူး မာမီ"

"စားလိုက်ဦးလေ သိပ်နောက်ကျနေပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို သွားစားလိုက်ဦးမယ်"

"မာမီလည်း ပရေးလုပ်ပြီး အိပ်တော့မယ် ဝှတ်နိုက်"

"ဝှတ်နိုက် မာမီ"

မိခင်ရဲ့ ပါးကိုနမ်းပြီး သက်ပိုင်ဦးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ခင်မာလာက ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တစ်ယောက်ပါ။ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်မည်ဟု သားကို ပြောလိုက်သည်။ ။

သားကလည်း မိခင်က နှစ်ချင်းခရစ်ယာန် ဘက်ပတ်စ်(စ်)မို့ သက်ပိုင်ဦးလည်း နှစ်ချင်း ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဆန်နီရေ ညနေက သင်းအုပ်ဆရာ မစ္စတာဝီတာ လာသွားသေးတယ်"

"ကိစ္စအထွေအထူးရှိလို့ လား မာမီ"

"နောက်လဆို သားရဲ့ ဒယ်ဒီ ငါးနှစ်ပြည့်ပြီလေ အဲဒီအတွက် ချက်(ချ်)
)မှာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်စရာရှိတာကို လာဆွေးနွေးတာပါ"

"ကျွန်တော် သတိရပါတယ် စောသေးတာရယ်၊
မအားသေးတာကြောင့် ဆရာ့ကို သွားမတွေ့သေးတာပါ"

"အေးပါကွယ် သူကလည်း မာမီတို့ နဲ့ အရမ်းခင်ပြီး အလှူရှင်မို့ အ
ရေးတယူလာခဲ့တာပါ"

"ဝတ်နိုက် မာမီ"

သက်ပိုင်ဦးက မိခင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။
သူ့ကို အလွန်ချစ်ရှာသော ဖခင်ကြီး မစ္စတာတော်မီစမစ်ကို သတိရလိုက်
သည် ။

ဖခင်ရဲ့ အမည်က ဘိုဖြစ်သလို ဖခင်ကြီးကလည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါ။
သက်ပိုင်ဦးအား မိခင်ဘာကြောင့် အမည်မပေးခဲ့သည် ကို သက်ပိုင်ဦး
က နားမလည်ပါ။ မိခင်အားလည်း ထိုအကြောင်းကို တစ်ခါမျှ မမေးဖူး
ပါ။

မိခင်က မြန်မာအမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ဖခင်က ဘိုဖြစ်သည် ။ သူ့ထံတွင်
အင်္ဂလိပ်သွေးတစ်ဖက် ပါသော်လည်း သူက အင်္ဂလိပ်နှင့် သိပ်မတူသည်
ကိုလည်း အံ့ဩမိသည် ။

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော မျက်ချယ်က အိပ်ရာမှ နိုးသည် ။ မျက်နှာသစ်ပြင်ဆင်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်လိုက်သည် ။

သူ့အခန်းက အောက်ထပ်မှာ မို့ အခန်းပြင်ထွက်လိုက်သည် ။ ဒေါ်ကြည်ကို တွေ့လိုက်သည် ။

"ဆရာမလေးနိုးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ထမင်းစားခန်းမှာ နံနက်စာပြင်ထားပါတယ်"

"မမကြည်ပြာတို့ နဲ့ မှ စားပါမယ်"

"သူတို့ က အိပ်ရာထ နောက်ကျပါတယ် ဆရာမလေးနိုးရင် ကျွေးထားနှင့်ဖို့ မှာ ထားလို့ ပါ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

"ထမင်းစားခန်းကို လာခဲ့ပါနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြည်"

သူ့ကို လေးလေးစားစား ခေါ်သွားသော ဒေါ်ကြည်ရဲ့ နောက်ကို မျက်ချယ်က လိုက်လာခဲ့သည် ။ ဒေါ်ကြည်က အလွန်မွှေးကြိုင်သော ကော်ဖီ

နှင့် မုန့်များကို စီစဉ်ပေးထားသည်။ ။

"မုန့်တွေက များ လိုက်တာ"

"ဆရာမလေးကြိုက်တာ သုံးဆောင်နိုင်အောင်လို့ ပါ"

"ကျွန်မအတွက် အထွေအထူး မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်၊ ကြိုတာနဲ့ စားလို့ ရပါတယ်"

"အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး စားပါ"

"ကလေးတွေရော မနိုးသေးဘူးလား"

"ခဏနေရင် နိုးကြတော့မှာ ပါ"

မျက်ချယ် စားသောက်နေစဉ်မှာ ပဲ ကလေးနှစ်ယောက်က ထမင်းစားခန်းကို ရောက်လာကြသည်။ ။

"ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တိုးတို့ ဗိုက်ဆာပြီ"

လူရောအသံရော ရောက် လာပြီး မျက်ချယ်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။

"တိုးတိုးနဲ့ မိုးမိုးတို့ နိုးကြပြီကိုး"

"ဟုတ်ကဲ့ မမက ဘယ်သူလဲ"

အကြီးဖြစ်တဲ့ တိုးတိုးက စမေးသည်။ ။ ချစ်စရာအရွယ် ငါးနှစ်သားလေးကို ကြည့်ပြီး မျက်ချယ်က ရယ်လိုက်သည်။ ။

"တိုးတိုးတို့ ကို စာသင်ပေးမယ့် ဆရာမလေ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မိုးမိုးတို့ ကို ရိုက်မယ့် နောက်တစ်ယောက် ဆရာမ ရောက်လာပြန်ပြီပေါ့"

အငယ်မလေး မိုးမိုးက မျက်နှာလေး စူပုတ်ပုတ်နှင့် ပြောသည်။ ။

ယခင် ဆရာမက သူတို့ ကို ကိုင်တွယ်တာ မညင်သာသည် ကို မျက်ချယ်က ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

"ဆရာမတိုင်းက ရိုက်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်"

"မိုးမိုးတို့ ဆီလာတဲ့ ဆရာမတွေအားလုံး ရိုက်တတ်တယ်"

"မမက ကလေးတွေကို မရိုက်တတ်ပါဘူး"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ကွယ်"

"ရိုက်ရင် ဒယ်ဒီက မောင်းထုတ်လိုက်မှာ နော်"

"ဟဲ့ ... မိုးမိုး နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဒီကမမက သဘောကောင်းမှာ ပါ"

အကြီးလေး တိုးတိုးက ဝင်ပြောသည်။ ။ တိုးတိုးကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို ကိုင်တွယ်ရသည် မှာ ပို၍ လွယ်ကူမည်ဟု မျက်ချယ်က သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ကလေးတို့ မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား"

"သစ်ပြီးပါပြီ"

"ဒါဆို မနက်စာ စားကြရအောင်နော်"

မျက်ချယ်က သူတို့ ကို စားပွဲမှာ ထိုင်စေပြီး ဒေါ်ကြည်နှင့်အတူ နံနက်စာ ပြင်ပေးသည်။ ။

"ဒေါ်ကြီးကလည်း မိုးမိုး ဒီဟာမသောက်ချင်ပါဘူးဆို"

"မသောက်လို့ မရဘူးကွယ် ကလေးတို့ ဒယ်ဒီက မနက်တိုင်း တိုက်ရမယ်လို့ မှာ ထားတာ"

"ဒယ်ဒီမှ မမြင်တာ မိုးမိုး မသောက်ဘူး"

မိုးမိုးက ခြေဆောင့်ပြီး ဂျီတိုက်နေသည်။ ။ မိုးမိုးကို ကိုင်တွယ်ရမှာ နည်းနည်း ခက်ခဲမည်ဆိုတာ မျက်ချယ်က သိလိုက်သည်။ ။

နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းတွင် ခေတ္တဝင်လုပ်ခဲ့ဖူး၍ ကလေးတွေရဲ့ အထာကိုလည်း အတော်လေး သိနေပါပြီ။

"တိုးတိုးရေ သောက်လိုက်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"တိုးတိုးက ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား"

"ဒယ်ဒီသောက်ခိုင်းထားလို့ တိုးတိုး သောက်တာပါ"

"ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အရသာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောရင် လူမိုက်ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ တိုးတိုးရဲ့ "

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ မိုးမိုးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"တချို့ကလေးတွေဆိုရင် ဒါမျိုးသောက်ချင်တာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ အဖေအမေက ဝယ်မတိုက်နိုင်လို့ မသောက်ရဘူး"

"ဒါက ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးရတာလား"

"ပေးရတာပေါ့ တိုးတိုးတို့ က သောက်ရတာ ကံကောင်းလိုက်တာ မမတို့ ငယ်ငယ်က ပိုက်ဆံမရှိလို့ မသောက်ခဲ့ရဘူး"

"ဟုတ်လား အခု တိုးတိုးတိုက်မယ် သောက်နော် မမ"

တိုးတိုးမှာ ပို၍ ကြင်နာတတ်သော စိတ်ထားရှိသည် ကို တွေ့ရသည်

။

"မမသောက်ပြီးပါပြီကွယ် တိုးတိုး သောက်လိုက်နော် ဒါမှ အားရှိပြီး ဉာဏ်လည်းကောင်းမယ်၊ ကောင်းကောင်း ကစားလို့ လည်း ရတာပေါ့"

"အားရှိမှ ကစားလို့ ရမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အားမရှိဘဲ ကစားရင် ကြာတော့ ပင်ပန်းပြီး ခြေထောက်တွေက လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်"

သူ့စကားကို မိုးမိုးက အာရုံထားပြီး နားထောင်နေသည် ကို သိ၍ မျက်ချယ်က ဆက်ပြောသည် ။

"ဟုတ်လား၊ တကယ် ဖြစ်တတ်လား"

"ဖြစ်တာပေါ့၊ အဲလို ကလေးတစ်ယောက်ကို မမ မြင်ဖူးတယ်၊ အမြဲတမ်း ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ သူများ ကစားတာကိုကြည့်ပြီး ငိုနေရတယ်"

"သူက ဘာလို့ အဲလို ဖြစ်တာလဲ"

မိုးမိုးက မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးသည် ။

"အားရှိတဲ့ အစားတွေ မစားလို့ ပေါ့"

"သူ့ကို အားရှိတာတွေ ကျွေးလိုက်ရင် ပြန်ကောင်းမှာ ပေါ့နော်"

"သူက လမ်းလျှောက်ချင်လို့ ၊ ကစားချင်လို့ အားရှိတာတွေ သောက်တယ် စားတယ်"

"ပြန်ကောင်းသွားလားဟင်"

မိုးမိုးက စိတ်ဝင်တစားနှင့် မေးသည် ။

"သိပ်နောက်ကျသွားလို့ ပြန်မကောင်းတော့ဘူးကွယ်"

"ဟာ ... ဒါဆို ကြောက်စရာကြီးပေါ့နော်"

တိုးတိုးက ဝင်ပြောသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုမျိုး ကလေးတွေ မဖြစ်ရအောင် မိဘ အဖေအမေတွေက သားသမီးတွေကို ချစ်လို့ ဈေးကြီးပြီး ပိုက်ဆံအများကြီးပေးရတဲ့ အစားတွေ ကျွေးတာပေါ့"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တိုးတိုးက ဖေဖေတို့ ကျွေးတာ စားရမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တာပေါ့ တိုးတိုးဟာ နားလည်လွယ်ပြီး လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒါက နံအောင် သောက်လိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

တိုးတိုးက အားပါးတရ မော့သောက်လိုက်သည် ကို ကြည့်ပြီး မိုးမိုး ကလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောသည် ။

"မိုးလည်း အားရှိအောင် သောက်မှာ ပေါ့"

မိုးမိုးက အိုဗာတင်းခွက်ကိုယူပြီး မော့သောက်လိုက်သည် ။ မိုးမိုးတို့ ကို ရိုက်မပြောဘဲ သည် လိုလှည့်ပတ်ပြောဆိုမှ လက်ခံသည် ဆိုတာကို မျက်ချယ်က သဘောပေါက်သွားသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် စားသောက်နေစဉ် ထမင်းစားခန်းကို ကြည်ဖြာနှင့် ဦးဗလက ရောက်လာသည် ။

"ဟော ... သားတို့ က နီးပြီး စားနေကြပြီကိုး"

"ဒယ်ဒီ မိုး ဒီနေ့ အိုဗာတင်းတွေ အကုန်သောက်လိုက်ပြီ"

"ဟုတ်လား သမီးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ"

"သမီးတို့ က ဆရာမနဲ့ တွေ့ပြီးနေပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် မာမီ ဆရာမက ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ မာမီရဲ့ "

"ညကပေါ့"

"ဒါဆို မိုးတို့ ကို ဒီဆရာမက စာသင်မှာ ပေါ့"

"အင်း ..."

"ကဲ ... သားတို့ သမီးတို့ စားသောက်ပြီးရင် စာသင်ခန်းကို သွားကြ၊ ဆရာမပါ လိုက်သွားပါ"

ကြည်ပြာထက် အသက်အများကြီး ကြီးပြီး ကျန်းမာပုံသိပ်မရသော ဦးဗလက ပြောလိုက်သည်။ ။ ဦးဗလရဲ့ အကြည့်တွေက နွေးထွေးမှုမရှိသလို၊ အလုပ်ရှင်သိပ်ဆန်မည်ဆိုတာကို မျက်ချယ်က တွက်ဆမိသည်။ ။

စာသင်ခန်းက ဘယ်မှာ မှန်းမသိသော်လည်း ကလေးတွေ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မျက်ချယ်က လိုက်ပါလာသည်။ ။

စာသင်ခန်းမှာ စားပွဲကုလားထိုင် စသည် တို့ ဖြင့် စာသင်ခန်းရဲ့ အင်္ဂါရပ်နှင့် ပြည့်စုံနေသည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ကြည်ပြာနှင့် တွေ့ခဲ့စဉ်က ငါးနှစ်သားနှင့် လေးနှစ်သမီးကို မူကြိုမပို့ချင်၍ အိမ်မှာ သီးသန့်စာသင်စေချင်သလို ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ပေးစေချင်၍ မျက်ချယ်ကို အလုပ်ခန့်သည် ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

မျက်ချယ်ရဲ့ တာဝန်က ကလေးတွေကို စာသင်ပေးပြီး ကလေးတွေကို ကြည့်ရှုထိန်းကျောင်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ ။

လခကောင်းကောင်း ရမှာ မို့ ထိုအလုပ်ကို မျက်ချယ်က လက်ခံလိုက်ခြင်းပါ။

"တိုးတိုးတို့ ကို အရင်ဆရာမက ဘာတွေသင်ပေးလဲ"

"ဆရာမက ခဏပဲနေပြီး ဒယ်ဒီ အလုပ်ထုတ်လိုက်လို့ ထွက်သွားတာ၊ သိပ်ပြီး မသင်လိုက်ရဘူး"

"ဆရာမသုံးယောက်ရှိပြီ ခဏလေးပဲ နေတယ်"

မိုးမိုးက ဆရာမတွေ ပြေးသည် ကို ဝင့်ကြွားသည့်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

လာသမျှ ဆရာမတွေက သူ့ဒဏ်ကို ခံရသည် ဆိုတာကိုလည်း မျက်ချယ်က တွေးမိသည်။ ။

"မမက သားတို့ ကို အစကနေ ပြန်သင်ပေးမယ်နော်"

"သင်ပြီးသားတွေ မသင်ချင်ပါဘူး"

မိုးမိုးက အစထောင်ပြီး ပြောသည်။ ။

"သင်ပြီးသားတွေကို မိုးလေးက ရလို့ လား"

မိုးမိုးက အင်းမလုပ် အဲမလုပ်နှင့် အကြည့်ကို လျှောက်ပို့ထားသည်။ ။

"ဖြေပါဦး မိုးလေးရဲ့ "

"အလကား သူ့ဘာမှ မတတ်ဘူး၊ ဆရာမကို ဂျီကျုဒုက္ခပေးတာနဲ့ ကောင်းကောင်း မသင်ရဘူး"

တိုးတိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။ မိုးမိုးက တိုးတိုးကို ရန်စွာသည်။ ။

"လျှောက်မပြောနဲ့ "

"ဟုတ်တာပြောတာ နင်အမြဲ ဒုက္ခပေးတယ်။ နင့်ကြောင့် ငါလည်း စာကောင်းကောင်း မသင်ရဘူး"

တိုးတိုးက စာသင်လိုစိတ်ရှိ၍ မျက်ချယ် အားတက်သွားသည်။ ။

"တိုးတိုးက စာကောင်းကောင်း သင်ချင်ရင် မမက သင်ပေးမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တိုး သင်ချင်တယ်"

"သင်ရမှာ ပေါ့၊ စာမတတ်တဲ့ သူက ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ကွယ့်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်တတ်တာလဲဟင်"

"မမ ပြောပြမယ်နော်"

ထိုစဉ် စာသင်ခန်းထဲသို့ ကြည်ပြာက ဝင်လာသည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေလို့ မထင်ရလောက်အောင် ကြည်ပြာက နုပျိုချောမွေ့နေသည်။ ။

ဦးဗလထက် အသက်အလွန် ငယ်သည် ဆိုတာ ထင်ရှားသည်။ ။

"ဆရာမလို့ မခေါ်ဘဲ မျက်ချယ်လို့ ပဲခေါ်ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား"

ကြည်ပြာက မျက်ချယ်ကို ပြုံးရယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်"

"စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဘာလိုအပ်တာ ရှိသေးလဲ၊ လိုတာရှိရင် ပြောနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်"

"တိုးနဲ့ မိုး စာကောင်းကောင်း သင်နော်"

"သားက ကောင်းကောင်း သင်မှာ ပါ၊ မိုးသာ ဂျီကျနေတာ"

"မိုးနော် ကောင်းကောင်း နေ မနေရင် မာမီရိုက်မှာ နော်"

မိုးမိုးက မျက်နှာလေး စူပုတ်ပုတ်နှင့် ခေါင်းငုံ့နေသည်။ ။

"သူတို့ ကို စာသင်ချိန်က ဘယ်အချိန်ထိလဲ"

"ကျွန်မ ဇယားလေးဆွဲပြီးရင် မမကြည်ပြာကို ပြပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ကြည်ပြာ သွားမယ်"

"မာမီ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ကိစ္စရှိလို့ ပေါ့"

ကြည်ပြာက ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ ။ သားသမီးတွေအပေါ် နွေးထွေးမှု မရှိသည် ကို မျက်ချယ်က တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မာမီကလည်း အမြဲ အပြင်သွားနေတာပဲ"

"မိုးနော် မာမီကြားရင် နင် ရိုက်ခံရဦးမယ်"

တိုးတိုးက ဝင်ဆုံးမလိုက်သည်။ ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို စာသင်ပေးသည်။ ။ မိုးမိုးက ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေသည် ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တိုးတိုးကို အရေးပေးလိုက်သည်။ ။

ကလေးတွေကို စာသင်ပေးပြီး နံနက်စာ ကလေးတွေနှင့်အတူ စား

လိုက်သည် ။ စားသောက်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို အခန်းထဲမှာ နား
စေသည် ။

နွေလယ်ဘက် တစ်ရေးအိပ်စေလိုက်သည် ။ မအိပ်မီ တိုးတိုးက အ
မေးအမြန်း ထူနေသေးသည် ။

စာမတတ်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်လို့ မမပြောတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်တတ်တာလဲ"

"တစ်ခါက ကောင်လေးတစ်ယောက်က အဖေအမေတွေ စာသင်ပေး
တာကို မသင်ဘူးလေ၊ အဲလိုနဲ့ လူသာကြီးသွားတယ် စာလုံးဝ မတတ်
ဘူး"

"ကကြီး ခကွေးတောင် မတတ်ဘူးလား"

"မတတ်ဘူး တိုးတိုးရဲ့ "

"နောက်တော့ ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်တာလဲ"

"စာမတတ်တော့ သူက အလုပ်ကြမ်းပဲ လုပ်ရတာပေါ့"

"အလုပ်ကြမ်းဆိုတာ ဘာလဲဟင်"

"အလုပ်ကြမ်းဆိုတာ တိုးတိုး မြင်ဖူးလား၊ လမ်းမှာ လမ်းပြင်နေတဲ့
လူတို့ ၊ ဆန်အိတ် ထမ်းတာတို့ ၊ ပစ္စည်းအလေးကြီးတွေ သယ်တာတို့
လေ"

"မြင်ဖူးတယ်"

"အဲဒီလို အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး အလုပ်မလုပ်ရဘဲ ပင်ပင်ပန်းပ
န်း လုပ်ရတဲ့ သူတွေကို အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရတယ်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဆက်ပြောပါဦး မမ"

"အဲဒီသူက စာမတတ်ဘဲ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတယ်၊ တစ်နေ့ သူက ခရီးသွားရင်း လမ်းမှာ ကားပျက်ရော၊ ကျန်တဲ့ ခရီးသွားတဲ့ သူတွေက ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိတော့ တခြားကားကို ပြောင်းစီးကြတယ်၊ သူက ပိုက်ဆံအပိုမရှိတော့ ကားပြင်တာ ပြီးတဲ့ အထိ စောင့်ရမှာ လေ။ စောင့်ရင်းနဲ့ မိုးက ချုပ်လာရော၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာမှာ သူက လျှောက်သွားကြည့်ရင်း ဗိုက်ဆာလာတယ်။ စားစရာတစ်ခုခု ဝယ်စားမယ် စိတ်ကူးပြီး လျှောက်သွားတယ်၊ နည်းနည်းလည်း မှောင် လာပြီဆိုတော့ လမ်းက မှောင်စပြုနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကိုတွေ့ပြီး စာမဖတ်တတ်တော့ ဘာရေးထားမှန်း မသိဘူးလေ၊ သူထင်တာ ရှေ့မှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခု ရှိလို့ လမ်းညွှန်ထားတာ ထင်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်ဘက်ကို လျှောက်လာတယ်"

"အဲဒီတော့ စားသောက်ဆိုင်ကို တွေ့လား မမ"

"စားသောက်ဆိုင်ကို မတွေ့ဘဲ ချောက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျပြီး သေသွားတယ်"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဆိုင်းဘုတ်က ရှေ့မှာ ချောက်ရှိတယ်၊ မသွားဖို့ ရေးထားတာ သူက စာမတတ်တော့ စားသောက်ဆိုင်လို့ ထင်ပြီး သွားလိုက်တာလေ ချောက်ထဲကျပြီး တစ်ခါတည်း သေသွားတာပေါ့"

"ဟင် ... တကယ် သေသွားတာလား"

နားမထောင်သလို၊ ဟန်ဆောင်ပြီး ခိုးနားထောင်နေသော မိုးမိုးက လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်သည် ။

"တကယ် သေသွားတာပေါ့"

"အဲဒါ စာမတတ်လို့ ပေါ့နော်၊ စာတတ်ရင် ရှေ့မှာ ချောက်ကြီးရှိတာ သူသိမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ တိုးတိုးရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် စာတတ်မှ လိမ္မာတာလို့ ဒယ်ဒီက ပြောတာ ပေါ့၊ စာမတတ်တော့ မလိမ္မာဘူး ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်တဲ့ "

တိုးတိုးက ဖခင်ရဲ့ စကားကို အလေးထားပုံရပြီး လူကြီးတစ်ယောက်ဟန်မျိုးနှင့် ပြောသည်။ ။

"တွေ့လား မိုးမိုး စာမတတ်လို့ ဒုက္ခရောက်တာ နင်လည်း စာမတတ်ရင် ဒုက္ခရောက်မယ် သိလား"

"အောင်မယ် စာတတ်အောင် လုပ်မှာ ပေါ့"

"စာသင်ပေးတိုင်း ကောင်းကောင်း မသင်ဘဲ ဘယ်လိုတတ်မှာ လဲ"

တိုးတိုးက လူကြီးတစ်ယောက်ပုံစံနှင့် ဆုံးမနေသည် မိုးမိုးလည်း တစ်ခွန်းမခံပါ။

"တတ်ပါတယ်"

"ကဲ ... တတ်ရင်ဆိုပြ"

"ဘာဆိုပြရမှာ လဲ"

"အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီ လေ"

"နင်ခိုင်းတိုင်း ငါကလုပ်ရမှာ လား"

မိုးမိုးက ပြန်ရန်ထောင်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ နင်မဆိုတတ်လို့ ပေါ့"

"ဆိုတတ်ပါတယ်ဆို"

"မဆိုတတ်လို့ မဆိုတာပေါ့"

နှစ်ယောက်သား အငြင်းအခုန်ဖြစ်ပြီး မိုးမိုးက ငိုပါတော့သည်။ ။

"မငိုနဲ့ မိုးမိုး၊ တိုးတိုးကလည်း တော်တော့နော်"

မိုးမိုးရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို လေ့ လာပြီး တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည်
ကို သိပြီး မျက်ချယ်က ချောလိုက်သည်။ ။ မိုးမိုးက အငိုတိတ်ပြီး မျက်ချ
ယ် ချောမော့ပြောသည် ကို နားထောင်သည်။ ။

နေ့လယ်နေ့ခင်း သူတို့ ကို အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။ အိပ်ရာကနီးတော့
မုန့်ကျွေးပြီး ခြံထဲဆင်း၍ ဆော့ကစားစေသည်။ ။

နှစ်ယောက်သား ပြေးလွှားဆော့ကစားပြီး ကစားချိန်ကုန်၍ သူတို့
ကို အိမ်ပေါ်တက်စေသည်။ ။

"ညနေစောင်းတော့မယ် ရေချိုးကြရအောင်"

"ဟင့်အင်း ကစားဦးမယ်"

မိုးမိုးက ထုံးစံအတိုင်း ကန့်လန့်တိုက်ပြန်သည်။ ။

"အချိန်နဲ့ ရေချိုးရလိမ့်မယ်လေ။ နောက်ကျ ရေချိုးရင် နေမကောင်း
ဖြစ်လိမ့်မယ်"

တိုးတိုးက နာခံပြီး မိုးမိုးက မနာခံတတ်သည့်အတွက် မိုးမိုးကို အ

ထူးဂရုစိုက် လိုက်နေရသည် ။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေချိုး၊ အဝတ်အစား လဲပေးလိုက်သည် ။ မျက်ချယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေချိုးပြီး ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။

မိုးမိုးက ရေချိုးပြီး ဆော့ကစားချင်သေး၍ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် မပေကျံရန် မျက်ချယ်က ပြောလိုက်ရသေးသည် ။

မှောင်ရီပျိုးသည် နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည် ။ တစ်နေကုန် ဦးဗလကိုရော၊ ကြည်ပြာကိုပါ မတွေ့ပါ။

သက်ပိုင်ဦးသည် ကြည်ပြာတို့ နှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဆိုတာသိ၍ သက်ပိုင်ဦးများ လာလည်မလားဟု မျှော်မိသေးသည် ။

ကလေးတွေကို အောက်ထပ်က သူတို့ ကစားသည့် အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်စေလိုက်သည် ။ ကစားစရာ အစုံအလင်ရှိသော အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား ကစားနေကြသည် ။

မျက်ချယ်က သူတို့ နှစ်ယောက် သင့်မြတ်စွာ ကစားရန် စောင့်ကြည့်ထိန်းပေးနေသည် ။ ဒေါ်ကြည်က ညစာထမင်းပွဲပြင်ပြီး လာခေါ်သည် ။

"တိုးတိုး မိုးမိုးနဲ့ ဆရာမလေးတို့ ထမင်းစားဖို့ အသင့် ဖြစ်ပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြည်"

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ထမင်းစားခန်းကို ဝင်လိုက်သည် ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည် ။

"သားဘာသာ တက်နိုင်ပါတယ် မမရဲ့ "

တိုးတိုးက သူ့ဘာသာ ကုလားထိုင်အမြင့်ကို ရအောင်တက်သည် ။ မိုးမိုးက တက်နိုင်ပေမယ့် မတက်ဘဲ မျက်ချယ် တင်ပေးသည် ကို စောင့်

နေသည် ။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဦးဗလနှင့် ကြည်ပြာ ဝင်လာသည် ။

"ဒယ်ဒီတို့ ပါ စားမှာ လား"

"အင်းပေါ့ သားရဲ့ "

"ဒီနေ့ ဒယ်ဒီတို့ ပြန်လာတာ စောတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီနေ့ အလုပ်စောစောပြီးလို့ "

ကြည်ပြာက မိုးမိုးကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည် ။

"သမီး ဒီနေ့ စာကောင်းကောင်း သင်လား"

"သူ့လား မမကို ဂျီကျသေးတယ်"

တိုးတိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

"အောင်မယ် သင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မမကြည်ပြာ၊ မိုးလေး စာသင်ပါတယ်"

"ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်နောက်ကို အမြဲလိုလို လိုက်ပြီး သူ့အလုပ်ကိစ္စလည်း ရှိတော့ ကလေးတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး ဆရာမပဲ သူတို့ကို ကြည့်ထိန်းပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ"

ပူနွေးသော ထမင်းဟင်းများ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက် လာပြီး စားသောက်နေစဉ် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက် ဝင်လာသည် ။

"တိုးတို့ စားနေကြပြီလားကွ"

"ဟာ ... လေးလေး"

ကလေးနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ထိုသူကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ကျော်ခိုင် မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ"

"ခုနကပဲလေ"

"လာ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက် ကျော်ခိုင်"

ကျော်ခိုင်က အလွန်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မျက်ချယ်ဆီသို့ အကြည့်ပို့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်ကြည်က ကျော်ခိုင်အတွက် ပန်းကန်ချပေးပြီး ခူးခပ်ပေးသည်။ ။
ကြည်ပြာက ခပ်သွက်သွက်ပင် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

"သူက သားတို့ ရဲ့ ဆရာမ မျက်ချယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ တိုးတို့ က ဆရာမအသစ် ရပြန်ပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် လေးလေး"

တိုးတိုးက တက်ကြွစွာ ဖြေလိုက်သည်။ ။ ကျော်ခိုင်က သူ့အကြည့်ကို မျက်ချယ်ထံမှ ခွာ၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည် ဆိုသော စကားကို သူ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လက်ခံ လိုက်သည်။ ။ သိပ်ပြီး ဣန္ဒြေမဲ့ရာ ရိုင်းရာ ကျမှာ စိုး၍ အကြည့်ကို ပြန်ရ ပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

"မောင်ကျော်ခိုင်က အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးလေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

ကြည်ပြာက ကျော်ခိုင်နှင့် မျက်ချယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

"မင်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က တစ်လလောက် နေပြီး ပြန်မှာ ကျွန်တော်က တော့ ကြာမယ်ထင်တယ်"

သူငယ်ချင်းသုံးဦးနှင့် စီးပွားရေး စပ်တူလုပ်သော ကျော်ခိုင်က သူ့စီးပွားနှင့်သူ အဆင်ပြေနေသည်။

လားရှိုးသို့ရောက်လျှင်လည်း အစ်ကိုအိမ်မှာ တည်းသည်။

"ဒေါ်ကြည်ရေ ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းကို ပြင်ပေးပါဦးဗျာ"

"နေ့တိုင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားပါတယ်။ ခုတင်ကို ခင်းရုံပါပဲ"

"လေးလေးရောက်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

တိုးတိုးနှင့်မိုးမိုးက ဦးလေးရောက်လာသည့်အတွက် ကျေနပ်နေပုံပါ။
။ ကြည်ပြာကတော့ သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျော်ခိုင်ကလည်း ကြည်ပြာကို သိပ်စကားမပြောဘဲ သူ့ အရေးတယူ ပြောနေသည် က ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်အကြောင်း ပြောကြသည်။

"လေးလေး ဒယ်ဒီနဲ့ စကားပြောပြီးရင် သားတို့ ဆီ လာခဲ့နော်"

"အေးပါကွာ"

ကလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ ကျော်ခိုင်က အစ်ကိုကို မေးသည်။

"အစ်ကိုကြီး ကြည့်ရတာ မျက်နှာမလန်းဘူး၊ နေကောင်းရဲ့ လား"

"အခုတလော မောတယ်"

"အလုပ်ကိုလည်း နားနားနေနေလုပ်ပါ"

"လုပ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းရောက်တုန်း ငါ့ကို ကူညီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါကြောင့်လည်း ရန်ကုန်ပြန်မလိုက်သေးဘဲ ဒီမှာ နေခဲ့ဦးမယ်၊ ဒီဘက်ပိုင်းအလုပ်ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားရင်း အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ကူညီနိုင်တာပေါ့"

"ကျေးဇူးပဲကွာ"

"အစ်ကိုကြီးကလည်း ညီအစ်ကိုချင်း ကျေးဇူးစကားပြောရသေးတယ်"

"အားလုံးထဲမှာ မင်းက ငါ့ကို ဂရုစိုက်တာကိုး"

ကျန်မောင်နှမသုံးယောက်က ကြည်ပြာနှင့် မသင့်တင့်ကြ၍ အစ်ကိုကြီးနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသည် ။ ကျော်ခိုင်က အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် စီးပွားရေးချင်း တူသဖြင့် ပို၍ စည်းရုံးသည် ။

မျက်ချယ်က ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူတို့ ကစားခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ပုံလေးတွေဆက်သည် ကို ကြည့်နေသည် ။

ကျော်ခိုင်က ဦးဗလနှင့် စကားပြောဆိုပြီး ကလေးတွေဆီကို လာသည် ။

"ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲကွ"

အခန်းကနေ ဝင်လာရင်း မေးလိုက်သည် ။ ကလေးနှစ်ယောက်က

ပြေးပြီး သူ့ကို ဖက်ကြသည်။ ။

"လေးလေး ဒီမှာ သားနဲ့ မိုး အရပ်ဆက်ပြိုင်နေကြတာ"

"ဟုတ်လား ဘယ်သူနိုင်လဲ"

"အခုမှ ပြိုင်နေတုန်းလေ"

"ဒါဆို ဆက်လုပ် လေးလေးက ခိုင်လူကြီးလုပ်မယ်"

"မမမျက်ချယ်က လုပ်ပေးနေတယ်"

"ဟင် ... ဆရာမလို့ မခေါ်ဘူးလား"

"မခေါ်ဘူး၊ အရင်ဆရာမတွေလို မမက အသက်မကြီးဘူး၊ ပြီးတော့ သားတို့ ကို သူ့မောင်နှမတွေလိုပဲလို့ ပြောတယ်"

"ဟုတ်လား"

မျက်ချယ်ထံသို့ ပြုံးရယ်သော အကြည့်စူးစူးကို ကျော်ခိုင်က ပို့လိုက်သည်။ ။

"လေးလေး လာထိုင်"

တိုးတိုးက ကျော်ခိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး သူတို့ ကစားနေသည့် နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းသည် ။ ကလေးနှစ်ယောက် ကစားနေသည် ကို ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ ။

ကျော်ခိုင်က မျက်ချယ်ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်ပေမယ့် မျက်ချယ်က ကလေးတွေနှင့် ရယ်မောပြောဆိုနေသဖြင့် တိုးမပေါက်ပါ။

အနီးကပ်ကြည့်မှ မျက်ချယ်ရဲ့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ဟန်တွေကို မြင်ရပြီး မျက်ချယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားသည်။ ။

အခန်း (၄)

ကလေးနှစ်ယောက် ဆော့ကစားပြီး မောတော့မှ အိပ်ကြသည်။ ကလေးတွေရဲ့ အိပ်ခန်းကို ခြင်လုံခန်းလုပ်ထားသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခု တင်စီမှာ အိပ်စေပြီး ကလေးတွေ အိပ်ပျော်မှ ခြုံဆောင်ပေးပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

ကျော်ခိုင်က သူ့အခန်း မပြန်သေးဘဲ အခန်းပြင်မှာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်ချယ် အံ့ဩသွားသည်။

"သူတို့ အိပ်သွားကြပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မျက်ချယ် အိပ်တော့မှာ လား"

"မအိပ်သေးပါဘူး စာဖတ်မလို့ "

"ဒါဆို ခြံထဲလမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ ဒီည လသာတော့ သာယာတယ်"

မျက်ချယ်ကလည်း မအိပ်ချင်သေး၍ အခန်းထဲ မပြန်ချင်သေး၍ ကျော်ခိုင်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်ရင်းကနေ ကျော်ခိုင်ကစ၍ ပြောလိုက်သည်

"တိုးတိုးတို့ ကို ကိုယ်တွယ်ရတာ ဘယ်လိုလဲ ဆရာမ"

"မျက်ချယ်လို့ ပဲ ခေါ်ပါရှင်"

"ကောင်းပါပြီ မျက်ချယ်"

"တိုးတိုးက ကိုင်တွယ်ရတာ လွယ်ပေမယ့် မိုးမိုးလေးက နည်းနည်း ခက်တယ် တစ်ခွက်ထိုးဆန်တယ်"

"ဟုတ်တယ် တိုးတိုးကပိုပြီး စိတ်ထားပျော့ပျောင်းတယ်၊ မိုးမိုးက သူ့ အမေနဲ့ နည်းနည်းတူတယ်"

ကျော်ခိုင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်ခိုင်သည် ကြည်ပြာကို သိပ်ပြီး သဘောမကျဘူးဆိုတာ မျက်ချယ်က ရိပ်စားမိသည် ။

"ကလေးတွေက မိဘနဲ့ နေရတဲ့ အချိန် သိပ်နည်းပြီး အထိန်းတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာကြရတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်"

ကျော်ခိုင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူဆိုတာကို မျက်ချယ် သိလိုက်သည် ။

"အရင်ဆရာမတွေက မိုးမိုးရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ထွက်သွားကြတယ် ၊ မျက်ချယ်ရော သူ့ဒဏ် ခံနိုင်ပါ့မလား"

"မိုးမိုးက ဒီလောက်ကြီး မဆိုးပါဘူး ကိုင်တွယ်ပုံပဲ လိုပါတယ်"

"မျက်ချယ်က အသက်ငယ်ပေမယ့် သူတို့ ကို ကောင်းကောင်း ကိုင်တွယ်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်"

"အဲလို ထင်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။"

"အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမကြည်ပြာက အသက်သိပ်ကွာတယ်၊ အစ်ကိုကြီး

က မမကြည်ပြာကို အလိုလိုက်တယ်လေ၊ မမကြည်ပြာကို နွေးထွေးမှု သိပ်မပေးနိုင်ဘူး"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကျော်ခိုင်ရဲ့ စကားကို ကြားရပြီး မျက်ချယ် စိတ်မ လုံပါ။ သူက သွေးသားမို့ ပွင့်လင်းစွာ ပြောသော်လည်း မျက်ချယ်က နား မထောင်ရဲပါ။

မတော်တဆ ကြည်ပြာ ကြားသွားလျှင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးမှုကို မလို လား။

"သူတို့ မိသားစုအရေးကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုကျော်ခိုင် ဒါကြောင့် မပြောပါနဲ့ "

"ကျွန်တော်က ယောက်ျားတန်မယ့် အတင်းပြောနေတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ မိဘနဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အနေအထားကို သိတော့ မျက်ချယ်ထိန်းကွပ်ရတာ လွယ်ကူအောင်လို့ ပါ"

ကျော်ခိုင်က သူ့အပေါ် တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးပြီး ဆက်ရှင်းပြသည် ။

"အရင်ဆရာမတွေကို ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့ က တာဝန်ကျေကြပေမယ့် နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံမှုမရှိခဲ့ကြပါဘူး။ မျက်ချယ်က သူတို့ ကို မောင်နှမလေးတွေလို ဆက်ဆံတာတွေ့ရပြီး ကလေးတွေအတွက် ဝမ်းသာပြီး ပြောမိတာပါ"

"ဦးလေးတစ်ယောက်က ဒီလို တူသားတွေအပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတာ မြင်ရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ကျွန်တော့်ရဲ့ တူနဲ့ တူမကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပါတယ်"

"ကလေးတွေကလည်း ကိုကျော်ခိုင်ကို ခင်ကြပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မကြာခဏ ဒီကိုရောက်လာတတ်ပါတယ်။"

"အရင်က သူတို့ ဘယ်မှာ နေကြတာလဲ"

"ရန်ကုန်မှာ လေ အစ်ကိုကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ အေးတဲ့ နေရာမှာ နေတာ ပိုသင့်တော်လို့ ဒီကိုပြောင်း လာပြီး ဒီမှာ စီးပွားရေး လုပ်နေတာပါ"

နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်စကားပြောရင်းက ကျော်ခိုက်က ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရန် ပြောသည်။ ။

"ထိုင်ကြရအောင်လား"

ခုံတန်းမှာ ခပ်ခွာခွာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"မျက်ချယ်က ဒီမြို့ကတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ကျွန်မ ရန်ကုန်ကပါ"

"မမကြည်ပြာနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ"

"ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ဆုံရင်းနှင့် စကားစပ်မိပြီး ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာပါ"

"ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ မျက်ချယ်မှာ မိဘမောင်နှမတွေ ရှိမှာ ပေါ့နော်"

"မရှိပါဘူး အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ နေတာပါ"

"ဪ ... မေးမိတာ ဆောရီးနော်"

"ရပါတယ်ရှင်၊ မျက်ချယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားတာမို့ နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ"

"အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက နေတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဒေါ်တို့ နဲ့ နေပြီး အဒေါ်ရော ဦးလေးပါ ဆုံးသွားတော့ အစ်မနဲ့ နေတာပါ"

"မျက်ချယ် ဒီလိုထွက်လာတော့ အစ်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်မက အိမ်ထောင်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပါ"

ကျော်ခိုင်က မျက်ချယ်အကြောင်းကို သည့်ထက်စပ်စုချင်သော်လည်း မသင့်တော်၍ ရပ်တန့်လိုက်သည် ။ မျက်ချယ်မှာ ချစ်သူရှိမရှိကို သူ သိပ်သိချင်နေသည် ။

မျက်ချယ်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စား၍ မျက်ချယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို သည့်ထက် သိချင်နေသည် ။

"ကျွန်မ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်"

"ကျွန်တော်လည်း ဝင်တော့မှာ ပါ"

နှစ်ယောက်သား အတူ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းက အောက်ထပ်မှာ ပဲမို့ ကိုယ့်အခန်းကို ကိုယ်အသီးသီး ဝင်လိုက်ကြသည် ။

မျက်ချယ်က ရုပ်ချော သဘောကောင်းသော ကျော်ခိုင်ကို ခင်ပါသည် ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျော်ခိုင်နှင့် သက်ပိုင်ဦးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည် ။

သက်ပိုင်ဦးက ပို၍ တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး မျက်ချယ်ရဲ့ ရင်ကို လှုပ်ရှားစေသည် ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦးကို သတိရလိုက်တာ"

သိသည် မှာ နှစ်ရက်သာရှိသေးပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သက်ပိုင်ဦးကို လွမ်းမောတသနေမိသည့် အဖြစ်ကို ရှက်မိသည်။

လျှောက်တွေးရင်းနှင့် မျက်ချယ် အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ ကလေးတွေကို ရေချိုးပေးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ နေစေသည်။ ဦးဗလနှင့် ကျော်ခိုင်က ပြန်မလာသေးပါ။ ကြည်ပြာက ပြန်ရောက်ပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ ပါ။

မျက်ချယ်က ကလေးတွေနှင့် ရှိနေစဉ် သက်ပိုင်ဦး ရောက်လာသဖြင့် သက်ပိုင်ဦးကို ခင်နေသော ကလေးတွေက ပြေးကြိုလိုက်သည်။

"ဟာ ... ဦးဦးလာလည်တယ်"

တိုးတိုးနှင့် မိုးမိုးက သက်ပိုင်ဦးကို ပြေးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"တိုးတိုးတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"ကစားနေကြတာ ဦးဦးရဲ့ "

"စာရော မသင်ဘူးလား"

"စာက မနက်ပဲ သင်တာ ဦးဦးရဲ့ "

"ဟုတ်လား စာတွေတော်တော်ရပြီလား"

"မိုး စာတွေအများကြီး တတ်နေပြီ ဦးဦးရဲ့ "

"ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ဘာတွေတတ်နေပြီလဲ ပြောပါဦး"

"သူက အခုမှ အေဘီစီကိုရတာ ဦးဦးရဲ့ "

"စတည်းက ရတာပါ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် အချေအတင် ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ။ မျက်ချယ်က တိုးတိုးကို ချောလိုက်သည်။ ။

"တိုးတိုးရယ် ညီမလေးက သားထက်ငယ်တော့ သားလောက် မှတ် ဉာဏ်မကောင်းသေးဘူးလေ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ တတ်လာမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်သားပဲ တိုးက အကြီးဆိုတော့ ညီမလေးထက် ဦးနှောက်က ပိုကြီးတော့ စာတွေကို ဦးနှောက်ထဲ ပိုထည့်ထားနိုင်တာပေါ့ကွာ"

"မိုး ကြီးလာရင် မိုးရဲ့ ဦးနှောက်လည်း ပိုကြီးလာမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တာပေါ့ မိုးလေးရဲ့ "

"ဦးဦး ဘွားဘွားခင် နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်ဗျာ"

"သားတို့ ဘွားဘွားခင်ကို သိပ်သတိရတာပဲ"

"မိုးလည်း သတိရတယ်"

"ဒါဆို ပြောလိုက်မယ်လေ"

အောက်ထပ်တွင် သက်ပိုင်ဦး ရောက်နေသည် ဆိုတာကြားပြီး ကြည်ဖြာက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည်။ ။

"ကိုသက်ပိုင်ဦး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ"

"အခုလေးတင်ပါ"

"အလုပ်များ လို့ လား အိမ်ဘက်မရောက်တာတောင် ကြာပြီနော်"

"ဟုတ်တယ် အလုပ်တွေများ နေလို့ လေ ဦးဗလရော"

"ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ မောင်ကျော်ခိုင် ရောက်နေတော့ ကြည်ပြာလည်း သူ့ကို စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့လိုက်တယ်။"

"အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား"

"မစားတော့ပါဘူး မာမီ စောင့်နေလိမ့်မယ်"

"ကိုသက်ပိုင်ဦးက ကလေးမှ မဟုတ်တာ အန်တီက ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတုန်းလား"

"အိမ်မှာ မစားဘူးလို့ ပြောခဲ့ရင် မစောင့်ပါဘူး၊ စားမယ်လို့ ပြောထားရင် စောင့်နေတယ်"

"ဒါဆို ဒီမှာ စားမယ်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား"

"နေပါစေ ကြည်ပြာ၊ နောက်တစ်ခါမှ ပဲ စားတော့မယ်၊ ဒီဘက်လမ်းကြိုတာနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ ဝင်ကြည့်တာပါ"

"သားတို့ ဘွားဘွားခင်ဆီ သွားလည်ချင်တယ် မာမီ"

"ဘွားဘွားက အားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားတို့ သွားပြီး ရှုပ်ကြဦးမယ်"

"မာမီက ကလေးတွေ လာလည်ရင် ပျော်ပါတယ် ကြည်ပြာ"

သက်ပိုင်ဦးက ကြည်ပြာဟု ခေါ်သဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် သိပ်ရင်းနှီးကြမည်ဟု မျက်သွယ်က တွေးသည် ။

ကြည်ပြာက သက်ပိုင်ဦးကို လိုအပ်သည် ထက် အရေးပေးနေသည် လို့ မျက်ချယ်ကထင်ပြီး ဘဝင်မကျပါ။

အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်က တခြားသူစိမ်း တစ်ယောက်အပေါ် ဒီလောက် အရေးမပေးသင့်ဘူး။

မျက်ချယ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သက်ပိုင်ဦးကိုလည်း ကြည်ပြာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေသည် ကို ဘဝင်မကျပါ။

ကြည်ပြာနှင့် သက်ပိုင်ဦးသည် အသက်ရွယ်တူလောက်ရှိမည် ထင်သည် ။ ကြည်ပြာကလည်း မာနအထိ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရော အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှပနေဆဲမို့ သည် လို အရောတဝင်နေခြင်းက မသင့်တော်ဟု တွေးသည် ။

"ကလေးတွေနဲ့ မျက်ချယ် အဆင်ပြေနေပြီပေါ့"

ရုတ်တရက် သက်ပိုင်ဦးက မေးလိုက်သဖြင့် မျက်ချယ်က လန့်သလိုပင် ဖြစ်သွားသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်"

"မမက အရင်ဆရာမတွေလို မဟုတ်ဘူး ၊ သိပ်သဘောကောင်းတာ ဦးဦးရဲ့ "

တိုးတိုးက မျက်ချယ်ကို ပို၍ ခင်မင်နေသူမို့ ဝင်ပြောသည် ။ သူတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာ ပဲ ဦးဗလနှင့် ကျော်ခိုင်တို့ ပြန်လာကြသည် ။

"မောင်သက်ပိုင်ဦး ရောက်နေတာကိုး"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဦးဗလနှင့် ကျော်ခိုင်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေပါရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ် မောင်သက်ပိုင်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတလော ကျန်းမာရေး

က နည်းနည်းညှံနေလို့ ညီတော်မောင်ရောက်တုန်း ကူခိုင်းနေရတယ်"

"ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မပြန်သေးဘဲ ဒီမှာ နှစ်လလောက် နေပေးပါဦးလို့ ပြောနေတာ"

"နှစ်လ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး လိုအပ်မယ်ဆို နေပေးပါ့မယ်၊ ရန်ကုန်မပြန်ဘဲ ဒီက ကျွန်တော့်အဖွဲ့နဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူလိုက်ရင် ရတာပဲ"

"အဲဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့"

ကျော်ခိုင်က တကယ်လည်း အစ်ကိုကြီးနှင့်နေပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးချင်သည်။ ။ ခက်သည် က ကြည်ပြာပါ။ ကြည်ပြာရဲ့ အနေအထိုင်ကို သူ သဘောမတွေ့ပါ။ ကြည်ပြာနှင့် သိပ်အစေးမကပ်သဖြင့် ရေရှည်နေလျှင် တစ်ချိန်မှာ ပြဿနာတက်မှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်နေသည်။ ။

စီးပွားရေးအကြောင်း ပြောဆိုပြီး သက်ပိုင်ဦးက ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"စားပြီးမှ ပြန်ပါလား"

"နောက်ကျတော့မှ ပဲ စားပါ့မယ်"

သက်ပိုင်ဦးက ပြန်ခါနီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးမှ မျက်ချယ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သက်ပိုင်ဦးရဲ့ အကြည့်ကို အားလုံး သတိပြုမိသည်။ ။ သက်ပိုင်ဦးက

မျက်ချယ်ကို အရေးတယူ လုပ်သွားသည့်အတွက် ကျော်ခိုင် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကြည်ပြာရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်လေး တိုးဝင်သွားသည်။ ။

ညစာကို အားလုံး အတူတကွ စားသောက်ကြသည်။ ။ ကျော်ခိုင်နှင့် မျက်ချယ်တို့ ပို၍ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ။
